

...om bindestreker

Tradisjonelt finnes det *tre* stykker (når man ser bort fra minus tegnet), og de tre er:

- *tankestrek* (produseres med ☞ ☜ + bindestrek)
- *divis* (produseres med ☞ + bindestrek)
- *bindestrek*

Tankestreken er like bred som en «m». Bredden varierer med andre ord med skriftsnitt og punktstørrelse. I urtiden, på skrivemaskin som ikke hadde mulighet for tankestrek, var det vanlig å sette to bindestreker. På engelsk kalles tankestrek for «em-dash», altså en dash som er en *m* bred, til forskjell fra «en-dash» som er en *n* bred, og som vi kaller *divis*. På norsk skal det av en eller annen grunn være mellomrom foran og bak tankestrek, mens det ikke gjøres på engelsk (typografien har sine særegenheter fra land til land, med interessant kulturhistorisk bakgrunn — *anførselstegn* ser f.eks. forskjellig ut til og med innenfor de nordiske land).

Divis er like bred som en «n», og brukes korrekt for å oppgi intervaller, f.eks. slik: side 120–145. *Divis* brukes også ved intervjuer eller i direkte tale i stedet for tankestrek. På norsk brukes *divis* også som ledetegn for punktene i en oppramsing, slik:

I vår analyse av situasjonen er vi kommet frem til:

- værforholdene er ustabile
- det var de også før

Det følgende er et eksempel på samtlige streker i bruk:

Forskriftene for bruk av person-^{bindestrek} og lastebil er oppført på side 205–1045 ^{divis} — ^{tankestrek} og det er et drøyt stykke lesning...

Ellipsis (☞ + punktum) blir ikke delt ved evt. linjeskift, slik tre punktum kan bli, og brukes for markering av utelatt tekst i f.eks. et sitat, slik:

«*Divis* er like bred som en «n» (...) f.eks. side 120–145»